

«ΒΙΕΤ ΚΩΣΤΑΣ - ΥΠΗΚΟΟΤΗΣ ΑΚΑΘΟΡΙΣΤΟΣ»

του Γιάννη Τριτσιμπίδα

Ο Έλληνας μαχητής που έγινε μύθος στα βουνά του Βιετνάμ

Τη ζωή του Κώστα Σαραντίδη έχει καταγράψει σε ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον ντοκιμαντέρ, με γυρίσματα στο Βιετνάμ και στην Ελλάδα, και εμπλουτισμένο με αρχειακό υλικό, ο σκηνοθέτης και παραγωγός Γιάννης Τριτσιμπίδας.

Ο Έλληνας αντάρτης του Βιετνάμ: Αυτομόλησε στο Λαϊκό Στρατό και πολέμησε 12 χρόνια μέσα στη ζούγκλα, ο Κώστας Σαραντίδης, εθνικός ήρωας του Βιετνάμ...

Μέσα από τη διαδρομή μιας ταραχώδους ζωής,

η ταινία είναι κι ένας λογισμός πάνω στην ταυτότητα, χαμένη και αποκτημένη

«Δεν μετάνιωσα ποτέ για τίποτα. Θεώρησα ότι σαν Έλληνας έκανα το καθήκον μου.

*Αυτό που δεν μπόρεσα να κάνω για τη δική μου χώρα, το έκανα για μια άλλη που την ένωσα πατρίδα μου», εξομολογείται ο **Κώστας Σαραντίδης**.*

Βρέθηκε στη Σαϊγκόν με τη Λεγεώνα των Ξένων σε ηλικία 18 ετών, το 1946, αλλά αυτομόλησε για να πολεμήσει για 19 χρόνια στο πλευρό του βιετναμέζικου εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος, είναι συγκλονιστική, αλλά και διδακτική...

“Αυτός ο λαός ξέρει να πεθάνει ξέρει να πολεμά αλλά ξέρει και να συγχωρά”

λέει με αγάπη για τους **Βιετναμέζους**.

«ΒΙΕΤ ΚΩΣΤΑΣ - ΥΠΗΚΟΟΤΗΣ ΑΚΑΘΟΡΙΣΤΟΣ»

του Γιάννη Τριτσιμπίδα

Ντοκουμαντέρ

Σενάριο-σκηνοθεσία: Γιάννης Τριτσιμπίδα

Κάμερα/ήχος: Γιάννης Τριτσιμπίδας, Lolo Zazar και Αλέξανδρος Γεωργακόπουλος

Executive στο βιετναμ και συντονισμός αρχειακού υλικού: Nicole Pham

Μοντάζ - μουσική επιμέλεια: Γιάννης Τριτσιμπίδας (Στην **"Αγγαρεία στα άστρα"** παίζουν οι Φοίβος Κοντογιάννης και Γιάννης Τριτσιμπίδας)

Φωτογραφία: Roland Klein - Φοίβος Κοντογιάννης

Σκηνική επιμέλεια: Ευρυδίκη Τριτσιμπίδα

Συνεργάστηκαν οι : Alix Parodi και Alain Jadot

Βοηθοί στην κάμερα: Λουκάς Ακριδόπουλος, Αλέξανδρος Τοκμακίδης

Ο Κώστας Σαραντίδης σαλονικιός, από μια φτωχή λαϊκή οικογένεια της Τούμπας, αγράμματος, μόλις που είχε τελειώσει την τετάρτη δημοτικού, και προσπαθούσε να επιβιώσει όπως όλοι. Πουλούσε τσιγαρόχαρτα στη μαύρη αγορά, ώσπου τον έπιασαν οι Γερμανοί κι στάλθηκε πεζή για τη Γερμανία με ένα μπουλούκι 300 ανδρών, σε ηλικία 16 ετών.

Έκτοτε, η ζωή του είναι μια μικρή Οδύσσεια. Από τα Τάγματα Εργασίας των Γερμανών το 1943 στην κεντρική Ευρώπη, βρέθηκε λεγεωνάριος της γαλλικής Λεγεώνας των Ξένων στην Αλγερία κι έπειτα στην Ινδοκίνα.

Αυτομόλησε στο Απελευθερωτικό Μέτωπο «Βιετμίνχ», πολέμησε με το Λαϊκό Στρατό κι έζησε στο Βιετνάμ για είκοσι χρόνια.

**Το πορτραίτο ενός ασυνήθιστου ανθρώπου,
του Κώστα Σαραντίδη / Nguyen Van Lap από τη Θεσσαλονίκη.**

Συνελήφθη από τους Γερμανούς το 1943 σε ηλικία 17 ετών και στάλθηκε με ένα μπουλούκι αιχμαλώτων πεζός στη Γερμανία για αναγκαστική εργασία. Καθ' οδόν, βοήθησε μια γερμανική φάλαγγα που τον πήρε μαζί της μέχρι τη Βιέννη και ντυμένος γερμανός, έβγαλε πάνω από ένα χρόνο μέσα στα τραίνα και τους σταθμούς, μπρος πίσω, παρασταίνοντας τον γερμανό.

Με τη **συνθηκολόγηση της Γερμανίας** και το τέλος του πολέμου ο Κώστας κατέφυγε στην Ιταλία. Μη έχοντας τρόπο εκείνη την εποχή να γυρίσει στην Ελλάδα, και ανίδεος, στρατολογήθηκε στη **γαλλική Λεγεώνα των Ξένων** και εκπαιδεύτηκε στην Αλγερία όπου υπέστη όλα τα απερίγραπτα καφόνια ώσπου η Λεγεώνα στάλθηκε στην Ινδοκίνα για να εξασφαλίσει τα γαλλικά συμφέροντα.

Συμμετείχε στις κτηνωδίες εναντίον των βιετναμέζων στον πόλεμο της Ινδοκίνας ώσπου πήρε επαφή με τους Βιετμίνχ μέσω μιας κατασκόπου που εμφανιζόταν σαν ερωμένη του λοχαγού του και αυτομόλησε μια νύχτα σ' αυτούς παίρνοντας μαζί του 26 βιετναμέζους αιχμαλώτους και οπλισμό. Πολέμησε και ανδραγάθησε στις τάξεις **του Λαϊκού Στρατού στο κεντρικό και νότιο Βιετνάμ επί 9 χρόνια, μέχρι τη νίκη του 1954**, μεταξύ των άλλων υπήρξε Υπεύθυνος του Στρατοπέδου Αιχμαλώτων Πολέμου.

Στη συνέχεια δούλεψε στο **βόρειο Βιετνάμ** σε διάφορες υπηρεσίες (τυπογραφείο, ορυχεία, σινεμά όπου έπαιξε το ρόλο του κακού δυτικού σε πατριωτικές ταινίες) μέχρι την **επιστροφή του στην Ελλάδα το 1965** με την δεύτερη βιετναμέζα γυναίκα του και τα 4 παιδιά τους, αφού η πρώτη του βιετναμέζα γυναίκα είχε υποστεί τις σκληρές συνέπειες της βιετναμικής μορφωτικής επαναστάσης («αγροτικής μεταρρύθμισης»)

Κατάφερε μέσα σε μεγάλες δυσκολίες να επιβιώσει στην Ελλάδα και αγωνίζεται μέχρι σήμερα για να βοηθήσει το Βιετνάμ του οποίου υπήρξε **επίτιμος Πρόξενος στην Ελλάδα**. Είναι ο **ιδρυτής του Συνδέσμου Ελληνοβιετναμικής Φιλίας στην Αθήνα**. Πρόσφατα του **απενεμήθη τιμή ένεκεν η βιετναμική ιθαγένεια**. Προσκεκλημένος κατ' επανάληψιν **του Προέδρου της Δημοκρατίας του Βιετνάμ και του Στρατού**, ο Κώστας είναι μια **θρυλική προσωπικότητα στο Βιετνάμ, έχει τιμηθεί με ανώτατες διακρίσεις, η τηλεόραση της χώρας παρουσιάζει συχνά συνεντεύξεις και ρεπορτάζ των επισκέψεών του, κοντολογίς ένας εθνικός ήρωας**. Δραστηριοποιείται ιδιαίτερα **στην αρωγή των θυμάτων του «πορτοκαλιάς ουσίας» (facteur orange)** δηλ. τις βόμβες διοξίνης που έριξαν οι αμερικανοί στο Βιετνάμ και που προκαλεί ακόμα και σήμερα γεννήσεις παραμορφωμένων παιδιών (5 εκ. θύματα μέχρι στιγμής).

Μέσα από τη διαδρομή μιας παραχώδους ζωής, η ταινία είναι κι ένας λογισμός πάνω στην ταυτότητα, χαμένη και αποκτημένη.

Η ταινία βραβεύτηκε με το ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΗΚΟΥΣ του 6ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ Χαλκίδας (2012) καθώς και με το Χορηγικό Βραβείο των Ευρωπαϊκών Βραβείων MEDIA 2014 ΕΡΑΣΜΟΣ στη Βιέννη, 10-10-2014.

Γιάννης Τριτσιμπίδας - ΒΙΟ-ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Σκηνοθέτης - παραγωγός κινηματογραφικών και τηλεοπτικών ταινιών. Γεννήθηκε στην **Αθήνα**. Σπούδασε **Νομικά στην Αθήνα και κινηματογράφο στο Παρίσι** (στην Ecole Pratique des Hautes Etudes, Centre documentaire - Laboratoire audiovisuel που διηύθυνε ο Jean Rouch και στο Πανεπιστήμιο του Παρισιού VIII).

Δούλεψε στη **γαλλική τηλεόραση** σαν βοηθός (1971-1975) και στο **γαλλικό ραδιόφωνο** (France Culture - Atelier de creation radiophonique), συνεργαζόμενος κυρίως με τη **Μίμικα Κρανάκη** (1972-92).

Δίδαξε στο **Πανεπιστήμιο του Παρισιού 8 - Vincennes και Saint Denis, Τμήμα Κινηματογραφικών και Οπτικοακουστικών Σπουδών** για πολλά χρόνια (1971-1980 και 1991-1993).

Φωτογραφικές και δημοσιογραφικές δημοσιεύσεις 1987-1989.

Ραδιοφωνικά ντοκυμαντέρ.

Ιδρυτής των Κυκλαδικών Οπτικοακουστικών Αρχείων και δημιουργός της **Οπτικοακουστικής Συλλογής της Πάρου.**

Μεταφράσεις αρχαίων κειμένων, δημοσιεύσεις, μελέτες, θεατρικές συνθέσεις, κινηματογραφικά σενάρια.

Φιλμογραφία:

COMPTER SUR SES PROPRES FORCES (1972)

STOMA (1973), ERANIMA (1978)

ΜΕΤΑΤΟΠΙΣΕΙΣ (1976)

ΠΕΡΣΕΥΣ (1981-82)

ΑΙΒΑΛΙΩΤΙΚΟ (σε τρία ημίωρα μέρη, ΕΡΤ 1990-91)

ΣΤΟΝ ΔΗΛΙΟ ΑΠΟΛΛΩΝΑ (1998)

Ο ΞΕΝΟΣ ΣΤΟΝ ΞΕΝΟ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΑΛΑΝΟΣ, ΜΠΕΝΑΡΕΣ (2001)

ΤΑ ΕΑΡΙΝΑ. ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ, ΧΟΡΟΙ ΚΑΙ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΟ (2004)

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ Ο ΠΑΡΙΟΣ (2005-6) και ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ ΠΑΡΟΣ ΙΜΕΡΤΗ (2005-6)

ΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΟ (σε 6 ωριαία μέρη, 2006-7)

ΒΙΕΤ ΚΩΣΤΑΣ. ΥΠΗΚΟΟΤΗΣ: ΑΚΑΘΟΡΙΣΤΟΣ (2012-4)

Τι είπε ο ίδιος ο Κώστας Σαραντίδης

Γεννήθηκε στη **Θεσσαλονίκη το 1927** από φτωχή οικογένεια της **Τούμπας**. Μικρό παιδί, στην Κατοχή, το έσκασε από το σπίτι και τον αυταρχικό πατέρα του. *"Είχε τα βάσανά του, ήμασταν φτωχοί, δούλευε όλη μέρα, αλλά παρόλα αυτά ήταν πολύ σκληρός. Με έδενε στο κρεβάτι και με έδερνε με τη ζώνη. Αν δεν έφευγα θα είχα τρελαθεί"*. Ο **Κώστας Σαραντίδης** ξέφυγε από τον βίαιο πατέρα έπεσε όμως στα χέρια των **Γερμανών** που τον επιστράτευσαν στα **Τάγματα Εργασίας της Κεντρικής Ευρώπης**. Ήταν φθινόπωρο του **'43**. Σύντομα θα καταφέρει να το σκάσει κι από εκεί για να καταλήξει μετά το τέλος του πολέμου **λεγεωνάριος της γαλλικής Λεγεώνας των Ξένων στην Αλγερία** και κατόπιν στην **Ινδοκίνα**. Ούτε η Λεγεώνα όμως του ταίριαζε. Αυτομόλησε στο **Απελευθερωτικό Μέτωπο Βιετμίνχ**, πολέμησε με τον **Λαϊκό Στρατό** κι έζησε στο **Βιετνάμ για είκοσι χρόνια**. Κάπως έτσι, ο **"Έλληνας Βιετκόνγκ"** όπως πολλοί τον αποκαλούν, έγραψε τη δική του ιστορία με μόνη πυξίδα το ένστικτό.

"Όλα αυτά τα χρόνια με οδήγησε το ένστικτο. Το ένστικτό μου δεν το παραβίασα ποτέ και ποτέ δεν με πρόδωσε" λέει.

Λεγεώνα, ο ψεύτικος παράδεισος στη ζούγκλα με τον Ταρζάν

"Όταν πήγα στη Λεγεώνα ήμουν 17 ετών, αμούστακο παιδί που λένε και παρθένος (γέλια). Σαν πιτσιρικός που ήμουνα πίστευα ότι θα βρω τον παράδεισο στη ζούγκλα με τον Ταρζάν! Δεν είχα ιδέα τη με περίμενε. Αλλά βλέποντας στην Αλγερία πώς συμπεριφέρονταν οι λεγεωνάριοι στους ντόπιους κατάλαβα ότι κάτι δεν πάει καλά. Αργότερα, όταν μπήκαμε στο καράβι για να πάμε στο Βιετνάμ, μας λέγανε ότι πάμε να αφοπλίσουμε τους Γιαπωνέζους, δεν ήταν όμως αυτός ο σκοπός μας.

Την ίδια μέρα που φτάσαμε στο Βιετνάμ, καθώς περιμέναμε στο σταθμό, πλησιάζει ένας αστυνομικός τους μικροπωλητές, δίνει μία σε έναν πιτσιρικά κι άλλη μία στο ταμπλό που είχε απλωμένη την πραμάτεια του κι αρχίζει να τον βρίζει. Ξαφνιάστηκα! Αναρωπιόμουν γιατί το κάνει αυτό το πράγμα και μου λένε οι άλλοι λεγεωνάριοι 'μην στεναχωριέσαι, σε λίγο καιρό κι εσύ το ίδιο θα κάνεις'. Αυτό ήταν το πρώτο τσίμπημα. Θυμήθηκα την εποχή που ήμουν στη Θεσσαλονίκη μικρό παιδάκι και πουλάγαμε παστελάκια και ερχόντουσαν οι Γερμανοί και μας κάνανε τα ίδια. Τότε λέω αμάν, θα κάνω εγώ τα ίδια; Μπήκε ο δαίμονας στο μυαλό κι άρχισε να καλλιεργείται".

Η λέξη Έλληνας ήταν σκληρό νόμισμα εκεί έξω

"Μετά από μερικές εβδομάδες ήταν πλέον σαφές ότι οι λεγεωνάριοι δεν ήταν εκεί ούτε για ναβάλουν τάξη ούτε για να αφοπλίσουν τους Γιαπωνέζους και είπα 'Κώστα εσύ δεν έχεις καμία δουλειά εδώ'. Ήταν κι αυτό το συναίσθημά του ότι είσαι Έλληνας. Εμείς οι Έλληνες όπου και να πηγαίναμε ακούγαμε μόνο καλό λόγο, η λέξη Έλληνας ήταν σκληρό νόμισμα εκεί έξω. Με το λίγο μυαλό που είχα λοιπόν και τις ελάχιστες γνώσεις -γιατί δεν είχα σπουδάσει, το σχολείο το άφησα στην Τετάρτη δημοτικού- είπα: Δεν είναι η δικιά μου η θέση εδώ. Εγώ είμαι Έλληνας, δεν θα μου βρίζουνε τη μάνα, ούτε θα φτύνουνε πάνω στον τάφο μου".

Λι-Λι: Η ηρωίδα που με μύησε στο αντάρτικο

"Ήμουν μαζί με έναν Ισπανό, ο οποίος με καθοδηγούσε και του χρωστάω ευγνωμοσύνη γι αυτό. Αποφασίσαμε να φύγουμε μαζί, όμως χρειαζόμασταν έναν σύνδεσμο. Έτυχε λοιπόν ο Γάλλος στρατηγός, επιστρέφοντας από μια αποστολή να φέρει μαζί του μια κοπέλα, σαν γυναίκα του ασπούμε. Η μικρούλα ήταν πολύ όμορφή, μου άρεσε σαν μικρό παιδάκι που ήμουνα 18 χρονών, αλλά είχα απορία τόσο μικρή τι κάνει μαζί του; Λέω θα 'ναι πόρνη, για τα λεφτά θα το κάνει. Πολύ σύντομα όμως θα καταλάβαινα ότι επρόκειτο για μια ηρωίδα, μια πραγματική 'υπολοχαγό Νατάσα', όπως στην παλιά ελληνική ταινία. Χωρίς να το ξέρω παρατηρούσε τις κινήσεις μου και είχε καταλάβει ότι δεν ήμουν σαν τους άλλους τους γερμαναράδες, είχα ευαισθησίες".

"Όταν πήρα το πρώτο πριμ, 300 φράγκα, πήγα και της τα έδωσα όλα, τόσο μπουνταλάς ήμουνα! Όμως τη άλλη ημέρα μου τα επέστρεψε. Κατάλαβα ότι ήταν καλό παιδί. Ένα βράδυ που έλειπε ο στρατηγός ήρθε και με βρήκε στο ποτάμι. Μιλούσαμε όλη νύχτα και εκεί μου εξήγησε τι είναι οι Βιετμινχ. Τότε κατάλαβα ότι είχα μπροστά μου μια ηρωίδα και τη σεβάστηκα, δεν προχώρησε ποτέ η σχέση μας. Τις επόμενες ημέρες με έφερε κρυφά σε επαφή με έναν αντάρτη και αρχίσαμε

να σχεδιάζουμε μαζί την απόδρασή μας. Δυστυχώς δεν τα καταφέραμε γιατί ο στρατηγός έφυγε και την πήρε μαζί του. Λίγο αργότερα, σε μια αποστολή, πιάσαμε έναν αιχμάλωτο και καταφέραμε να φύγουμε μαζί του. Ήταν η Λι-Λι όμως που μου εξήγησε και μου έδωσε το κίνητρο, γι' αυτό τη σεβάστηκα και τη μνημονεύω πάντα. Συγκινούμαι ακόμα και σήμερα όταν μιλάω για κείνη, έχω δώσει μάλιστα το όνομά της σε μία εγγονή μου".

12 χρόνια στο αντάρτικο, ξυπόλητος μέσα στη ζούγκλα κι ελεύθερος.

"Με τη Λεγεώνα έμεινα 2-3 μήνες, με τους αντάρτες στον ένοπλο αγώνα έμεινα 12 χρόνια. Οι αναμνήσεις είναι πολλές. Σε αυτό τον πόλεμο έδωσα την ψυχή μου. Περπατούσα ξυπόλητος πάνω στις πέτρες, όπως κι αυτοί, ήμασταν το ίδιο. Ένωθα ελεύθερος και ήμουν ελεύθερος. Θυμάμαι το '48 ήμουν ο πρώτος που έριξε γαλλικό αεροσκάφος και οι τρεις πιλότοι πιάστηκαν αιχμάλωτοι.

Αυτό που με έκανε να αισθάνομαι υπερήφανος και να τους αγαπήσω είναι ότι με εμπιστεύθηκαν από την πρώτη στιγμή, μια εμπιστοσύνη που δεν την περίμενα. Οι ξένοι που λιποτάκτησαν από το γαλλικό στρατό και πήγαν με τους αντάρτες είναι εκατοντάδες, αλλά αυτοί που πήγαν στον ένοπλο αγώνα είναι μετρημένοι στα δάχτυλα του ενός χεριού. Διότι οι περισσότεροι Γερμανοί ήταν ηλικιωμένοι, κουρασμένοι από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, που απλά δεν ήθελαν να πάνε να πολεμήσουν και να σκοτωθούν. Τέλειωσε ο πόλεμος και πήγαν στις πατρίδες τους. Τα νιάτα, οι πιτσιρικάδες ήμασταν 4-5 που μπήκαμε από την πρώτη στιγμή στον ένοπλο αγώνα. Θυμάμαι όταν επιστρέψαμε από μια επιχείρηση και πηγαίναμε σε μια μονάδα, επειδή ήμουν ο μόνος λευκός, τρέχανε και μου φέρνανε φρούτα και άλλα διάφορα και οι άλλοι ζηλεύανε και μου λέγανε 'όλο σε σένα έρχονται' Με αγαπούσαν, εγώ ήμουν φτωχό παιδί, φτωχοί ήταν κι αυτοί και ζούσαμε παρέα. Ποτέ δεν ένιωσα ότι εγώ είμαι ο λευκός, ο διαφορετικός".

"Έτσι πέρασαν λοιπόν 12 χρόνια κι άλλα 8 χρόνια έμεινα εκεί και δούλεψα, εργάστηκα στο αεροδρόμιο ως υπεύθυνος προμηθειών, μία θέση πολύ έμπιστη. Όταν ξεκίνησε ο πόλεμος με τους Αμερικανούς ήμουν εκεί, αλλά είχα ήδη τρία παιδιά. Έκανα αίτηση ως έφεδρος αξιωματικός να πάω ξανά στο μέτωπο, όμως δεν με δέχθηκαν. Μου είπαν 'το καθήκον σου το έκανες, τώρα αν θες να βοηθήσεις, να βοηθήσεις με τη δουλειά'. Πράγματι δουλεύαμε 4 ώρες επιπλέον την ημέρα από το δωρο για να βοηθήσουμε το Νότιο Βιετνάμ".

"Λαϊκός" πόλεμος: στρατιωτικές επιχειρήσεις – εργασία - μόρφωση και την πολιτική καθοδήγηση

"Ο πόλεμος του Βιετνάμ μπορούσε να κρατήσει άλλα τόσα χρόνια διότι ήταν λαϊκός πόλεμος. Πού διαφέρει ο λαϊκός πόλεμος με τους άλλους πολέμους; Δεν στέλνουν το στρατό να σφυροκοπά ακατάπαυστα. Το Βιετνάμ ήταν διαιρεμένο σε αυτοδιοίκητες στρατιωτικές ζώνες και κάθε στρατηγός δεν έστελνε όλες μαζί τις διμοιρίες του στον πόλεμο. Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις κρατούσαν 3 μήνες, το χειμώνα και την άνοιξη. Μόνο τρία τάγματα ήταν στη μάχη, τα άλλα ξεκουράζονταν. Αυτοί που ξεκουράζονταν παρήγαγαν. Εγώ δούλεψα, είχαμε κτήματα και ασχολούμασταν με την κτηνοτροφία. Ταυτόχρονα με την εργασία είχαμε τη μόρφωση και την πολιτική καθοδήγηση. Όταν επέστρεφε η κουρασμένη μονάδα, εμείς ήμασταν ξεκούραστοι και έτοιμοι να πάμε στη μάχη. Είχα αντοχή γιατί πήγαινα στη μάχη τρεις μήνες το χρόνο, όλους τους υπόλοιπους είχα το περιθώριο και να μορφωθώ και να παράγω και να ξεκουραστώ. Ο πόλεμος του Βιετνάμ λοιπόν δεν ήταν ο απάνθρωπος πόλεμος, γι' αυτό είχε διάρκεια. Από εκεί και πέρα,

στον πόλεμο πυροβολείς και δεν ξέρεις πού καταλήγει η σφαίρα. Στον πόλεμο σκοτώνεις για να μην σκοτωθείς".

Ήμουνα σε έναν δίκαιο αγώνα

"Τίποτα απολύτως δεν μετάνιωσα, ήμουνα μέσα σε ένα δίκαιο αγώνα. Πέρασα μέσα από το βούρκο αλλά δεν λερώθηκα, δεν λέρωσα το όνομά μου σαν Έλληνας, σαν Έλληνας έδειξα στον έξω κόσμο ότι αξίζουμε".

Η επιστροφή στην Ελλάδα και η βιετναμέζικη υπηκοότητα

"Το '65 επέστρεψα στην Ελλάδα για χάρη της μητέρας μου. Μου έστειλε γράμματα και γράμματα, ήθελε να ξαναδεί τον μεγάλο της γιο. Έμεινα αρκετά χρόνια μακριά από το Βιετνάμ, την λεγόμενη κρατικοδίαιτη περίοδο του υπαρκτού σοσιαλισμού που απέτυχε, δεν μπορούσα να πάω, τα πράγματα ήταν σφιχτά. Αλλά από τότε που άρχισε να εκσυγχρονίζεται το Βιετνάμ και ξεκίνησε μια νέα εποχή, σύγχρονη, με δημοκρατία, πηγαίνω 2 φορές το χρόνο. Πολλές φορές με καλούν και μου καλύπτουν τα έξοδα. Το 2013 μου απένειμαν τον τίτλο 'ήρωας των ενόπλων δυνάμεων του Βιετνάμ'. Ως ένδειξη αναγνώρισης της προσφοράς μου, μου έδωσαν και την βιετναμέζικη υπηκοότητα".

Ο **Κ. Σαραντίδης** συνεχίζει ως σήμερα να βοηθά ενεργά το Βιετνάμ, καθώς ασχολείται ιδιαίτερα με τα παιδιά-θύματα **3ης γενιάς των βομβαρδισμών με διοξίνη**. "Αυτός ο λαός ξέρει να πεθάνει ξέρει να πολεμά αλλά ξέρει και να συγχωρά" λέει με αγάπη για τους Βιετναμέζους.

Λυπάμαι πολύ για την Ελλάδα, δεν έχουμε πραγματικούς ηγέτες

"Αυτό που βλέπω και λυπάμαι πολύ για τη Ελλάδα είναι ότι δεν έχουμε πραγματικούς ηγέτες. Όποια πέτρα κι αν σηκώσει θα βρεις σκάνδαλα. Και στο εξωτερικό υπάρχουν σκάνδαλα κι εκεί κλέβουν, αλλά τουλάχιστον κάνουν έργα. Εδώ κλέβουν αλλά δεν κάνουν τίποτε. Δεν σέβονται καν ο ένας τον άλλο, βλέπετε το επίπεδο των συζητήσεων στη Βουλή. Είναι δημοκρατία αυτό; Εντάξει εγώ είμαι αμόρφωτος αλλά αυτοί μορφωμένοι άνθρωποι δεν σέβονται ο ένας τον άλλο και μετά μιλάνε για δημοκρατία. Λυπάμαι πολύ και δεν ξέρω τι να πω στους νέους ανθρώπους πέρα από το να κάνουν υπομονή. Τα πέρασα και τα ξέρω, η ζωή έχει σκαμπανεβάσματα, οι κοινωνίες αλλάζουν. Τώρα με ποιον τρόπο θα έρθει η αλλαγή δεν ξέρω, πραγματικά, είναι πολύ δύσκολα τα πράγματα".

«Ένας Έλληνας Μακεδόνας στη Λεγεώνα των Ξένων» ΣΑΡΑΝΤΙΔΗΣ ΚΩΣΤΑΣ

Ένα από τα βιβλία με τις αναμνήσεις του **Κώστα Σαραντίδη** από τον πόλεμο στα **ελληνικά**

«Έλληνας αντάρτης στο πλευρό των Βιετνμίνχ»

Έκδοση βιβλίου του στη **βιετναμέζικη γλώσσα**.

Ο " ΒΙΕΤ ΚΩΣΤΑΣ " πίσω στη Βιέννη μετά από 70 χρόνια.

https://www.youtube.com/watch?v=LL2U_dctOaw&feature=share

3' TRAILER του ντοκυμαντέρ "ΒΙΕΤ ΚΩΣΤΑΣ." του Γιάννη Τριτσιμπίδα.

<https://vimeo.com/36416917>

Γ. Τριτσιμπίδα "ΒΙΕΤ ΚΩΣΤΑΣ. ΥΠΗΚΟΟΤΗΣ: ΑΚΑΘΟΡΙΣΤΟΣ"

<https://www.youtube.com/watch?v=jFRBKx6keg8&feature=youtu.be>

ΕΛΛΗΝΙΚΟ mini TRAILER (37'') της ταινίας ΒΙΕΤ ΚΩΣΤΑΣ

<https://www.youtube.com/watch?v=jFRBKx6keg8&feature=youtu.be>

facebook για πλούσιο υλικό που την αφορά:

[Viet Costas / Βιέτ Κώστας](#)